

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **E., a. s. v likvidaci**, zast. JUDr. Renatou Volnou, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 25, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2006, č. j. 29 Ca 236/2006 - 18,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### **O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svou kasační stížností napadá v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2003, č. j. 2136/03/FR/120.

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť tvrdí, že výklad, který učinil krajský soud v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ohledně oprávnění odečíst daňovou ztrátu za rok 1993 ve zdaňovacím období 1997, je neústavní. Poukazuje na ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod. Tvrdí, že nová právní úprava umožnila stěžovateli jako běžné akciové společnosti, uplatnění daňové ztráty a je právně nerozhodné, zda stěžovatel jako investiční fond v roce 1993 nemohl daňovou ztrátu uplatnit. Nikde ze zákona dle stěžovatele neplyne, že by si jako akciová společnost nemohl uplatnit ztrátu v budoucnu. Poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 66/02. Navrhuje rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal podmínky přípustnosti kasační stížnosti stěžovatele. Kasační stížnost je přípustná, pokud se opírá o zákonem vymezený důvod (§ 103 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s.) a pokud se nejedná o stížnost proti rozhodnutí, které je ex lege z kasačního přezkumu vyloučeno (§ 104 odst. 1 až 3 s. ř. s.). Zatímco první podmínku přípustnosti, tedy přípustný důvod, kasační stížnost stěžovatele splňuje, podmínku druhou již nikoliv.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno

Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z předloženého soudního spisu vyplývá, že napadeným rozsudkem krajský soud rozhodl znovu poté, kdy Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 7. 2006, č. j. 2 Afs 142/2005 - 80, předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 4. 3. 2005, č. j. 29 Ca 351/2003 - 53 zrušil a zavázal ho právním názorem. Dále Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zjistil, že se krajský soud při svém novém rozhodnutí plně odvolal na odůvodnění zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel pak ve své kasační stížnosti ani nenamítá, že by krajský soud závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval, jeho argumentace směřuje totiž právě proti tomuto názoru. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud uzavírá, že předpoklady nepřipustnosti kasační stížnosti, jak je stanoví norma obsažená v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., byly naplněny.

Pro úplnost lze dodat, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí 2 Afs 142/2005 - 80 jasně vyjádřil svůj názor na výklad hmotného práva (zde na možnost uplatnění daňové ztráty), který byl pro krajský soud závazný; i ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/05 ze dne 8. 6. 2005 vyjádřil, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. a § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť návrh stěžovatele je podle s. ř. s. nepřipustný. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat důvodností kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2007

JUDr. Ludmila Valentová  
předsedkyně senátu